

У Прохорівці

Василь Стус

У Прохорівці — сни, мов ріки
напровесні: об груди б'ють,
як об пороги. Думи йдуть,
неначе дзвони. І великі
тумани в головах ростуть.
У Прохорівці сни, мов ріки.
Так увижається не раз:
заснеш — не чути й третіх півнів,
і сновигають тіні дивні —
то Максимович і Тарас
бредуть Михайловим узвозом
угору й гору — аж до хмар,
де виткався Волосожар,
де марення чумацьким возом
пускаються у Крим по сіль.
А потім враз оступить біль
натужну душу — й не дихнути.
Ідеш у визорену ніч,
поки зблукаєш межі рути,
віддавшись довгій маячні.

У Прохорівці сни, мов ріки.